

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (DK) (paralleltekst med Rigsmålgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 241. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387481248/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

de sig selv; men i ældre Dage hørte de under Kærsholm. Den er da endelig splittet ad som saa mange andre; men før har det været en skammelig god Gaard. I de Tider – jeg ved nu ikke saa nøje, naar det var, – boede der en Tid lang to Brødre paa Gaarden. Den ældste af dem var da Manden, og den yngste ejede slet ikke noget hverken af Gaarden eller af Godset. Men Penge havde han ellers nok af, mange Kister fulde, saavel som den anden.

Nuda, i det samme Godlag boede der en Frue paa Avnsbjerg. Hun var ung bleven Enke, og rig var hun, og knøv var hun. Det kunde jo da ikke slaa fejl, at der var baade en og anden, der bejlede til hende. Se kuns nu! Ham, den ældste Broder paa Kærsholm, han bejlede ogsaa; men det vilde ikke blive til noget. Fruen havde set sig en anden ud; men hvem han var, eller hvor han var fra, det maa jeg ikke sige, for jeg ved det ikke. Den yngste af de her Kærsholm Brødre havde ogsaa set sig en ud; men det var sgi en Bondepige i Skra. Jaja! han vilde jo ikke have hende til Kone, men ellers saadan – I ved vel. Det skøttede hun ikke om. Han snakkede godt for, og han bød hende Penge, og han lovede hende baade Guld og grønne Skove; men lige vidt kom han med hende. Hun passede sin Rok og sin Bindehose og hædede sine gamle Forældre. Imellemstunder var hun bedrøvet, og hendes Moder sagde til hende engang imellem: »Hvad skader du, lille Ane?» Hun svarede ikke noget andet paa det end: »Aah, det ved jeg ikke – én kan ikke altid være lige glad.»

Mens dette her nu stod saadan paa, saa kom den ældste Broder efter, hvem det var, Fruen holdt af. Og saa svor han en høj Ed: at han skulde undlive ham, ihvor han saa traf paa ham. Men hør ikkun saa! Hvem af jer, der er kommen ad Vejen mellem Ungstrup og Torning, har vel ogsaa set saadan midtvejs omtrent en lang flad Høj – ligesom en Dos – i en Firkant med store Sten rundt om og nogle Brokker af Teglsten. Se, der har i gamle Dage staaet en Kirke, der hed Laude Kirke. Og de Avnsbjerg Folk og de Kærsholm Folk de var lige gode om den samme Kirke og havde eet Stolestade eller Pulpitur, som de kalder det, i den. Se, nu bød det sig hverken værre eller bedre, end at Fruen med hendes Kæreste mødtes en Søndag med den ældste af de her Kærsholms Brødre i Stolen. Kærsholmsmanden gør ikke lang Snak, men drog sin Kaarde og jog igennem den anden. Fruens Kæreste han faldt død overende; men han kom selv lykkelig og vel ud af Kirken. Men hvor han saa siden blev af, det ved jeg ikke noget om.

de blew befolh, te e Kjerck sku rywwes niet, faa den hæ grusselig Gjanning; aa sihn haar e Folk, dæ hor te Luhn Sown, goen te Tuening Kjerck. – De wa no de; men I skul ha aa vehd, hudden de gik mæ hin-ner e Skræpihg. Si kons no: Ham den ungest Broer han kjøwt Anns-bjerre – for e Fraaww dæh knap ætter te hinne Kjarrest wa muered. Men e Goer hed et Annsbjerre indda; den haad et ant Nawn, ingen Noløwend ka hœww. De Nawn, en haac no, fek en ætte de hæ kon Tæs i Skræc – faa hun hed Ann; aa da e Herremand ett ku faalokh hin ve nowwn Meddel, saa taw han hin te Kuen i Tugt aa Ehr, aa kled hinner op i Silki aa Dammask – de wa no aant end en rœe Bin- trœww aa et Par Stunthuser. Di lœwwed glæddele tesammens i man- ne Herrens Oer. De siht A besøgt dem, ga di mæ en Kaarre ful aa Brænvien, aa et Glas ful aa Brœe, aa en Skjelling i mi Paang. No æ den Histaarri ett længer.»

«Den war ett saa mœd towwele» saah e Skwolmæjster. «Men no sku vi wal haac en Vihs. Syng fram, Visti! Do ka jow saamaange som dær æ Finger aa Tæer paa wos Aalsammel. Men de sku væ søen en plasielc jen» Visti ga hans Naaggel et Snow, læhted sæ fræ e Stuel, trak op i hans Bowser, sat sæ igjen, spœtted hans Skroe ued, aa tow ve gilic:

«Øwli han wa sæ saa lœste en Swenh,
Skul han et Åren, saa stak han irenh
Hisop aa hæhnier.
Gik han mæ Hjelli aa gik han mæ Plow,
Aaller haad han Row,
Undtawwen nær han sow
Saa søhdele, saa blœhdele.

Skjon Else hun æ sæ en Frœken saa fiin,
Hun gor i Silke aa Moer aa Hermelien
Hisop aa hæhnier.
So hun ham Øwli i Mark elle Skow
Aalle haad hun Row,